

תכנית אלון על-תנאי

ד"ר ישראל אלדד

על כל פנים, זה הקו האחרון שבו חייב להיעצר איש ז'בוטינסקי ובית"ר ואצ"ל ועליו חייב הוא להלחם. אבל בקואליציה זאת שלו — ואין זה סוד — מצויים לא מעטים שיהודים של יהודה ושומרון איננו ציפור נפשם ולא למענו הם שותפים לו. ואני מעז להשווה שיקרוב תנועת העבודה נמצאים פעילים שיו"ש — עדי ספוח ברגע מתאים — מפעם אותם יותר מאשר אי-אלה משותפיו הליברלים, או תמ"יים או אגודאים ואפילו, אפילו המפד"לים של בגין. כשהדברים הללו נכתבים, למשל, הופכת תמ"י עולמות, עדי אולטימטום, להשיג את קולות המערך, רק"ח ו... אגו"י לחוק משפחות ברוכות ילדים שיחול גם על הערבים. לכאורה, מה זה נוגע לבעיות יו"ש? — נוגע גם נוגע. הוא כהא תליא. כל המרים ידו בהצבעה לתמיכה בריבוי הערבים, כמוהו כמרים ידו לקטיעת חלקים נוספים מארץ ישראל.

וכבר אני רואה קוראים התמהים: לאן הוא חוזר, בייחוד על רקע הכותרת המבהילה, או החייבת להבהיל, כל לוחם לארץ-ישראל השלמה, או לריבונות על כל יהודה ושומרון. מה כל ההקדמות האלה? —

ובכן: כל ההקדמות האלה נחוצות היו לי, כדי להצדיק את הצעתי המרחיקה לכת. מרחיקת לכת כי מרחיקת סכנה גדולה של התמוטטות הקואליציה הנוכחית, שלא כל בסיסה על טהרת הציונות וארץ-ישראל, ומכוח תהליכים, גם כלכליים, עלולה לצרף אלטרנטיבה גרועה פה מכל הבחינות (וכבר קוראים אנו היום על הנהלת ועד סטודנטים באוניברסיטת חיפה המורכבת משמאל, מתמ"י ומ... ערבים).

על רקע זה של קיטוב ועליית אלמנטים בלתי או אנטי ציוניים ומצוקה כלכלית שבשער העלולה להפוך את המשטר כולו לרעה, מן הראוי וההכרח לנסות ולגבש אלטרנטיבה של ממשלה ציונית אקטיביסטית שתשבור את כל, או את מרבית, המסגרות הממלכתיות (אולי להוציא את "חרות", או שמה גם אותה במקצת לכיוון "התחיה") על בסיס... תוכנית אלון אקטיבית.

תוכנית אלון אקטיבית — מה פירושה?

פירושה שממשלת ישראל הציונית איננה מציעה 'מפה של אלון', שפירושה הוא ויתור מצידנו על חלקי ארץ-ישראל. אלא, מכיוון שחלק ממחנה העבודה טוען נגד התחליות באזורים צפופי ערבים ולא יצטרף לממשלת חירום לאומית הדוגלת גם — או שמה אף בעיקר — בהתחלות כזאת, שמה ניתן ליצור הסכם על מימוש התיישבותי לפי מפת אלון בלבד, בתנאי —

בתנאי שזה יעשה בתנופה ובממלכתיות כפי מה שנעשה לגבי ערים כלוד וכרמלה וכבארשבע בשנות החמישים. ריכוז כל הכוחות הדרושים לכך תוך נחישות הרצון ליישב בהמון את כל האזורים שעל-פי מפת אלון לא

לין, כל שמשותיהן שקעו, בדם או בקיא-פלפולים. תנועה שהתנגדה להכרזת המדינה בתש"ח, כי זה נגד את חזון המדינה הדר-לאומית, מתנגדת היום להתיישבות ביהודה ושומרון מכיוון שפירושה... מדינה דר-לאומית. וחזון — הישר ככולם — לא אמר אלא מקצת הכאבים הכואבים לו למראה מצב תנועתו, בייחוד בנוער שלה, שלא נותר בו כמעט כלום מאותה אהבת העם היהודי על כל עברו ותרבותו, המפעמת את חזן ודורו. וכשם שהשוה"צ שימש כעבר לרבים גשר לקומר ניום, גואל האדם, כן הוא משמש היום בקיבוץ ציו גשר לשל"י ודומיו, נאמנות ורבות מזה והתברגנות וגם התרחקות אלי הפלשתינאים מזה.

לעומת אלה יש ויכוח, עדיין יכול להיות ויכוח, עם אותו חלק ממחנה המערך, הרואה עדיין בציונות חזון גאולה מגלויות — ועל-כן, הנימוק הדימוגרפי אינו יכול להיות מכריע אצלו — הרואה עדיין בארץ ישראל ארץ ישראל ולא ארץ ישמעאל, האוהב ארץ זאת והיה רוצה מאוד לראות את כולה בידיו. משמע מיושבת יהודים, ואין צריך לאמר: האוהב או לפחות מכבד קדשי ישראל.

"על בסיס תוכנית אלון אקטיבית כזאת אני מציע לליכוד, ובראש וראשונה למחנה גוש אמונים, להגיע לידי הסכם, גם אם הדבר סותר לכאורה, את קו ההתיישבות הנוכחי בקטעים מסויימים."

עם מחנה זה חייכים להמשיך את הוויכוח, מה עוד שלכו חצוי עד מאוד, מה עוד שמרבית הקונצפציות הפוליטיות האלטרנטיביות שלו מתנפצות יום-יום ולילה-לילה אל סלעי הרש-עות והטפשות של אויבינו.

גם על רקע המציאות המדינית והפסיכולוגית הזאת, שפשוט מוציאה מכלל אפשרות פתרונות אלטרנטיביים, אך גם על רקע ההנחה שאי-שם, במעמקי נפשותיהם, עדיין בוערת בהם האש הציונית החלוצית. זו של ימי עלייה שנייה ושלישית, והמה אלפים אחדים או שלוש רבבות לכל היותר, חולמים על הגלעד ועל הבשן ולוא גם על התיישבות כס בקומנות.

ובנוסף לכך: על רקע האמת הקשה שהקואליציה הממשלתית של היום, גם זו שלפי שעה נראית כניצבת איתנות על בסיס מניעת חלוקה נוספת של ארץ-ישראל המער-בית, וגם עושה או מסייעת לעשייה של ממש בישובם של יהודה ושומרון. גם קואליציה זאת בעיקר מכוחו של מנחם בגין היא פועלת כך, כשלא מן הנמנע שמנחם בגין מוצא בעמידתו זו על ייחוד יו"ש גם כפרה או צידוק למה שעולל למדינת ישראל בהסכמי קמפ-דייוויד:

וב רובו של מחנה "שלום עכשיו" הוא כבר מעבר לראוי לוויכוח. מטעמי שכל ומטעמי רגש כאחת. מטעמי שכל — מכיוון שוויכוח שכלי יש לו טעם כשהמטרה מוסכמת ורק האמצעים שנויים במחלוקת. זו היתה המחלוקת הגדולה, הקלאסית, בציונות שלפני קום המדינה. חלק גדול ממחנה "שלום עכשיו" הוא, במקרה הטוב ביותר, בגדר "ישראלי" ו"ישראלי" היא אצלו המדינה שגבולותיה נקבעו, או נקראו לפי מצב הכוחות בתש"ט. כזה ראו וקידשו. או שמא נאמר: וחיללו. הפכו את כל הקודש לחול. פסלו כל קדושה בכלל. רק לסאדאת ולמובאראק מותר לדבר על קדושת סיני למצרים. רק למוסלמים מותר לתבוע תביעות פוליטיות על בסיס קדושת הר-הבית או קדושת מערת המכפלה לאיסלם. התביעה למקומות אלה על-ידי יהודים היא מיסטיקה וטירוף.

פעם התרעמנו כאשר עתונאים העלו בחוד עטם ביטוי כמו: "חזרנו מסיני (או משכם) ל... ישראל". היום, כותבת כתבנית-רבא של "ידי-עות אחרונות" ושל "כל העיר" הירושלמי כתבה על חברון, וכך היא כותבת: "החיללים העייפים עלו על האוטובוסים בחזרה ארצה". משמע חברון איננה רק מחוץ למדינת ישראל, היא בכלל מחוץ לארץ ישראל. כאן, כמובן, נגמר כל ויכוח. איתם עוד יתווכחו רק הערבים ה"טובים", המתנונים אשר יבקשו לדעת מדוע עכו ויפו ורמלה ולוד ומזרח-ירושלים הם פחות ארץ ישמעאל מאשר שכם וחברון.

ולכך נוסף היסוד הרגשי המחסל כל אפשרות ותועלת ואף מוסר שבוויכוח איתם. הווה אומר, זו השנאה המפעפעת בהם ומהם לכל מה שבשם קדשי ישראל ודת ישראל ייקרא, עדי אותו שיר ידוע המדבר על כיפה ועל ציצית ועל מצות בלשון שטרייכר ממש. מאז ימי המספרות היא לא היתה תשוכת כזאת של שנאת יהדות ושנאת יהודים כמו בקרב הצמרת הרוחנית הזאת של "שלום עכשיו" (בסבסוד מדינת ישראל).

"לא מן הנמנע שמנחם בגין מוצא בעמידתו זו על ייחוד יו"ש גם כפרה או צידוק למה שעולל למדינת ישראל בהסכמי קמפ-דייוויד."

בעמדת ביניים, בין מחנה זה של שונאי ישראל בקרבנו ובין המחנה הציוני-בכל-זאת שבתנועת העבודה המתנגד להתחליות גוש אמונים בכאב לב, מטעמים פרגמטיים גרידא, נוצרת הטראגית שבמפלגות הציוניות, מפ"ם. כשם שמעטות התנועות הציוניות הדומות לה לדבקות ולהגשמה, כן מעטות — סליחה, לא נמצאות בכלל — כאלו שתדמינה לה בפשי-טות רגל אידאולוגיות. לא רק שמשו של סטא-

יהא שום ויתור עליהם: בקעת הירדן וברחוב מספיק, ירושלים וסביבותיה, גידולה של קרית-ארבע וכל הכרוך בכך במדבר יהודה, באותה מטרה איסטרטגית שלמענה תמך אלון בקרית-ארבע. לכל אלה צריך להעביר בתהליך מזורז וממלכתי בפרוייקטים גדולים ביותר מאות אלפי יהודים ואין צורך לאמר תוך החלת חוק ישראל מלא על כל מה שיושב וייבנה.

כל עוד אין פרטנר — והוא איננו נראה באופן — לגבי מה שנותר מיו"ש, אם לצורת אבטונומיה, אם לכל צורות אחרות, רק הבטחון יהיה ביריבנו באותם שטחים אחרים; בלשון אחרת: ביצעו חדי-צדדי של תוכנית אלון.

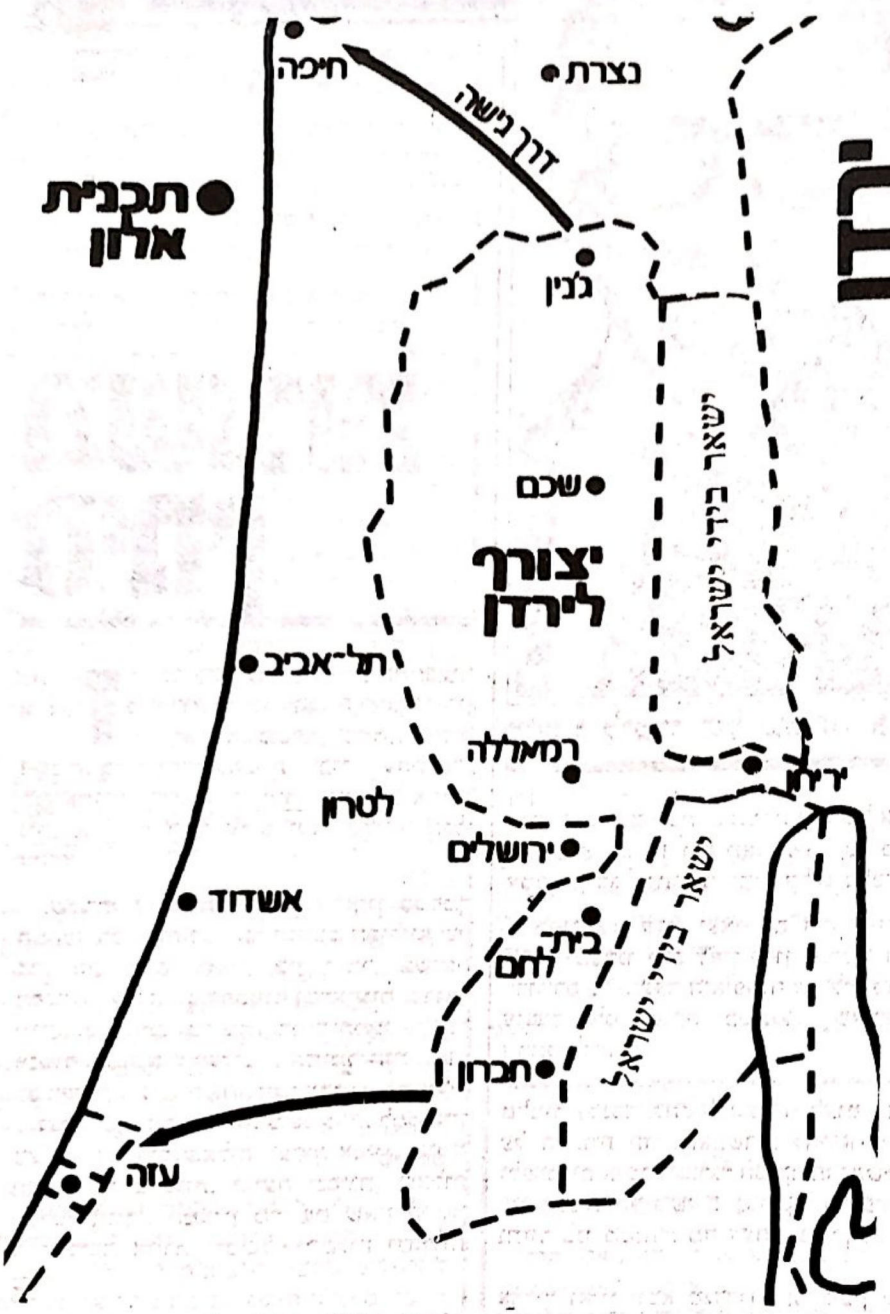
זה המבחן לאלה מראשי המערך, ובייחוד לאנשי הקיבוץ המאוחד, שלא פסקו לטעון נגד ההתנחלות באזורים הדרחוסים. זה מבחן הציונות שלהם לדידם. על בסיס תוכנית כזאת אני מציע למחנה הציוני שבליכוד, ובראש וראשונה למחנה החלוצי של גוש-אמונים, להגיע לידי הסכם, גם אם הדבר סותר לכאורה את קו ההתיישבות הנוכחי בקטעים מסויימים (אל נשכח שגם עיבוי רצועת-החוף היתה תמיד לנגד עיני תנועת העבודה).

לא אכחד, שאחד הטעמים המתירים — לדעתי — גם לגוש אמונים ואפילו התחיה להסכים לפשרה זו, הוא שעד מהרה יתברר, ובהכרח יתברר, שאין פרטנרים ערבים, לא חוסיינים ולא דודיינים לסוגיהם לתוכנית אלון אקטיבית. משמע, לא הצעה להתמקח עליה, כי אם מפה למעשה.

מפת אלון כמכסימום הוויתורים שלנו — וכשהיא מתבצעת ומתמלאת — ויתקוממו נגדה מי שיתקוממו מבית ומחוץ כבסיס לממשלת חירום לאומית, הנחוצה מהרבה בחינות וככל זאת איננה אפשרית על בסיס תוכנית חרות או התחיה.

אינני רואה את חוסיין, או כל ערבי אחר, אשר יאות לקבל את "שכם ורננה" בלי ירושלים (הרי עליה יש קונצנזוס). בלי הבקעה לכל אורכה ורוחבה המטפס קצת מעלה מעלה, כשאלה — הבקעה וירושלים מתמלאים ומתעצמים דימוגרפית וכלכלית. מי יודע מה צפוי לי מידי יודי בגוש-אמונים והתחיה על פשרנות זו, על מפא"י-ציה זו ר"ל. מי שיוקוף זאת על חרדותי, מי

יחיד

יותר מאשר מצע פשרה זו שאני מציע הלכה למעשה. כל זה, כמובן, על רקע מצב דימוג-ראפי קיים, כשלא נראים לעין יציאתם של המונים ערבים או עלייתם של מאות אלפי יהודים — רק האחד משני אלה יכול לשמש אלטרנטיבה טובה. ולוואי.

שיוקוף זאת על גילי. היינו הך. (ואני פטור מלאמר שאם העבודה דוחה הצעת פשרה זו כבסיס לממשלת חירום, הליכוד ממשיך ביתר תוקף לייחד את כל יו"ש ויהי מה). המצב הנוכחי, בעיקר המצב הפנימי, כולל ההתנחלות, ייתר, אך בעיקר הקרע המסוכן בעם, מחריד